

O DIARIO de Greg

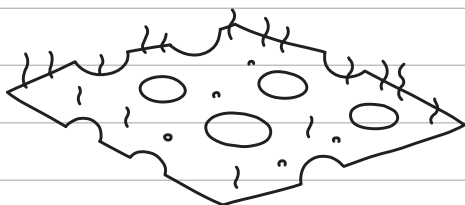
UN CHAÍÑAS TOTAL

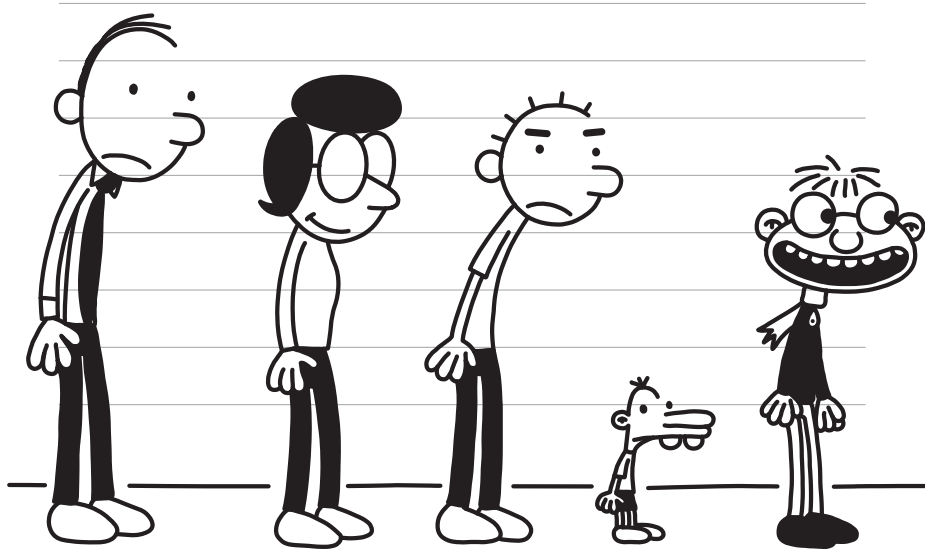

EN
GALEGO

Jeff Kinney

RBA

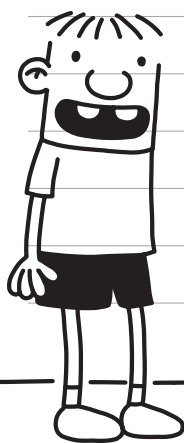

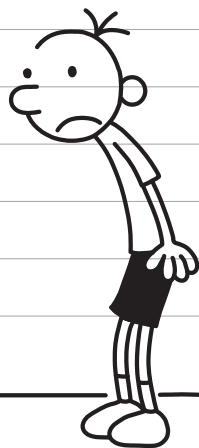
O DIARIO de Greg

UN CHAÍÑAS TOTAL

Jeff Kinney

RBA

NOTA DO EDITOR:

Esta é unha obra de ficción. Os nomes, personaxes, lugares e acontecementos son produto da imaxinación do autor ou están usados de maneira ficticia, de modo que calquera parecido con persoas reais, vivas ou finadas, establecementos comerciais, acontecementos ou lugares é fortuíto.

Título orixinal: *Diary of a Wimpy Kid*

Publicado por acordo con Amulet Books,
unha división de Harry N. Abrams, Inc.

© do texto e das ilustracións: Wimpy Kid, Inc., 2007
O DIARIO DE GREG: UN CHAÍÑAS TOTAL®, WIMPY KID™ e o deseño de Greg
Heffley™ son marcas rexistradas de Wimpy Kid, Inc., e o deseño da cuberta desta
obra é imaxe rexistrada de Wimpy Kid, Inc. Reservados todos os dereitos.

© do deseño da cuberta, Chad W. Beckerman e Jeff Kinney, 2007

© da tradución, Eva Almazán, 2019

© desta edición, RBA Libros, S.A., 2019

Avda. Diagonal, 189 08018 Barcelona

www.rbalibros.com

Primeira edición: setembro de 2019

Ref.: OBIS107

ISBN: 978-84-272-1893-2

Depósito legal: B. 16.783-2019

Impreso en España · *Printed in Spain*

Queda rigorosamente prohibida sen autorización por escrito do editor calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra, que será sometida ás sancións establecidas pola lei. Pódense dirixir a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) se necesitan fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Reservados todos os dereitos.

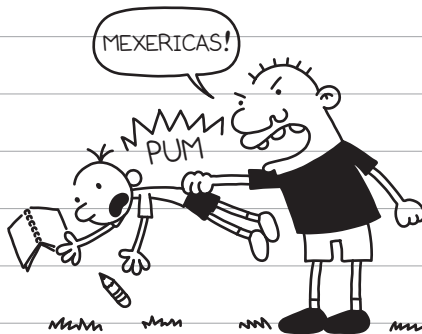
PARA MAMÁ, PAPÁ, RE, SCOTT E PATRICK

SETEMBRO

Martes

Primeiro de todo quero aclarar unha cousa: isto son unhas MEMORIAS, non un diario. Xa sei o que pon na tapa do caderno, pero cando mo foi mercar miña nai eu díxelle EXPRESAMENTE que me trouxese o que non puxese «diario».

Pois nada. Xa só me faltaba que algún idiota me cache por aí co caderno e pense o que non é.

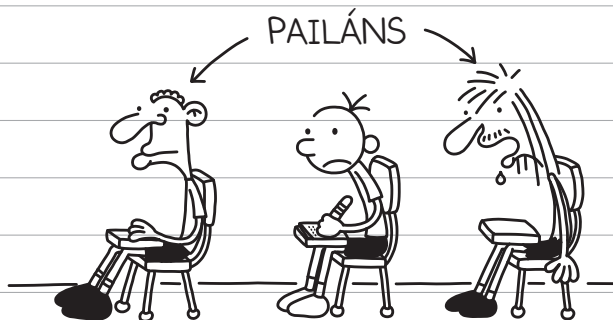
A outra cousa que quero deixar ben clara é que foi idea de MIÑA NAI, non miña.

Se cre que vou anotar aquí os meus «sentimentos» ou non sei que historias, vai apañada. Así que non penso andar con «Querido diario» non sei que, «Querido diario» non sei canto.

Se me prestei a isto é só porque, de aquí a uns anos, cando sexa rico e famoso, imaxino que terei cousas máis interesantes que facer ca pasar o día a contestar as parvadas que me pregunten. E aí vaime ser moi práctico este caderno.

Pois si, algún día hei ser famoso, mais de momento estou atrapado na secundaria cun fato de pailáns.

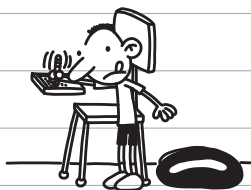

E penso dicir unha cousa para que conste: ao inventor da secundaria quedoulle a cabeza descansada. Meten xuntos rapaces coma min, que non demos aínda o estirón, cuns gorilachos que se afeitan dúas veces ao día.

E logo preguntáanse por que hai tanto problema de matonismo na secundaria.

Se por min fose, os cursos organizaríanse por estatura, non por idade. Tamén é certo que daquela os rapazolos tipo Chirag Gupta non habían pasar de primeiro de primaria.

Hoxe empeza o novo curso, e xusto agora estamos a agardar a ver se a profe acaba dunha vez coa repartición de sitios. E nada, ocorréuseme que podía escribir un chisco no caderno, por matar o tempo.

Ah, e por certo, velaquí un bo consello: o primeiro día de clase cómpre mirar con moitísimo coidado onde sentas. Porque se entras na aula e pousas as cousas na primeira mesa que che cadre, cando te queres dar de conta a profe está a dicir:

ESPERO QUE ESTEADES
A GUSTO CO SITIO QUE
COLLESTES: QUEDADES NEL
PARA TODO O CURSO.

GAAH!

Así que nesta materia vou ter que apandar con Chris Hosey diante e Lionel James detrás.

Jason Brill chegou tarde e a piques estivo de sentárase ao lado, pero por sorte puiden impedilo no último momento.

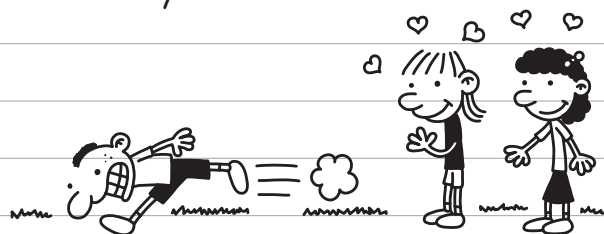

Na clase que vén, o que debía facer era instalarme no medio dun grupiño de rapazas guapas así como entrase pola porta. Mais con iso demostraría que o curso pasado non aprendín nada.

Porque, buah, sabe Deus QUE RAIOS teñen montado agora as rapazas. Na primaria era todo moito máis sinxelo. Non tiña ciencia ningunha: se eras o que máis corría da clase, piaban todías por ti.

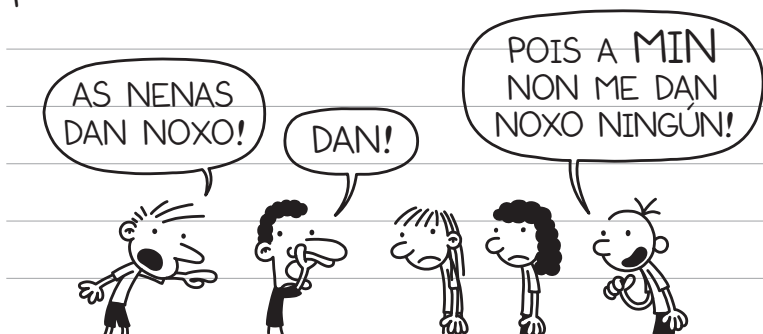
E en quinto o rapaz que máis corría de toda a clase era Ronnie McCoy.

Hoxe a cousa é moitísimo máis complicada, onde vai parar. Agora depende da roupa que leves, ou dos cartos que manexes, ou do cu que teñas, ou non sei que historias. E Ronnie McCoy e similares non se explican que díaño pasou de repente.

O rapaz máis popular do meu curso é Bryce Anderson. O que me dá moitísima rabia é que a min DE TODA A VIDA me chistaron as rapazas, mentres que Bryce e similares nin sequera repararan nelas ata hai un par de anos.

Aínda me lembro das cousas que facía Bryce na primaria.

Pero, claro, agora ninguén pensa recoñecerme ese mérito, non vaia ser.

Pois iso, Bryce é o rapaz máis popular do curso, así que os outros temos que pelexar como boamente poidamos polos postos libres.

Eu calculo que este ano andarei no posto 52 ou 53 da escala de popularidade. A boa nova é que estou a puntiño de subir un chanzo, porque xusto por riba de min está Charlie Davies, pero resulta que para a semana lle van poñer a ortodoncia.

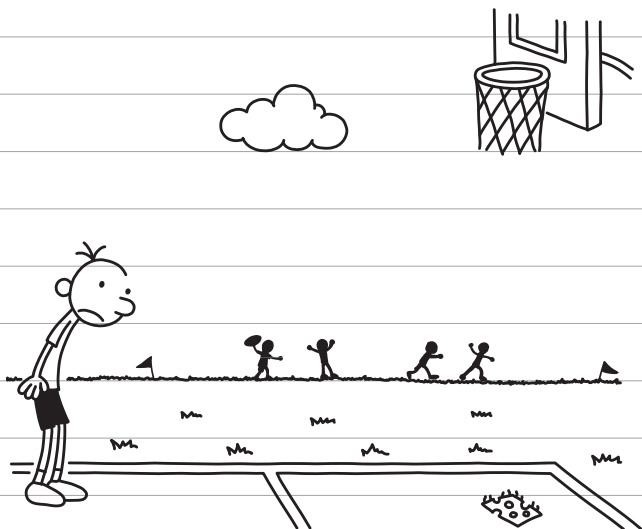

Eu sempre intento explicarlle toda esta historia da popularidade ao meu amigo Rowley (que andará alá polo posto 150, por certo), pero para min que lle entra por un oído e lle sae polo outro.

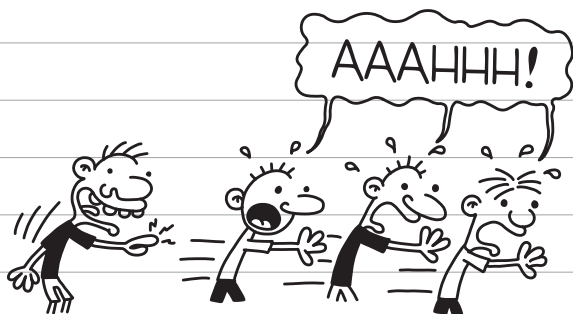
Mércores

Como hoxe tivemos educación física, o primeiro que fixen ao saír foi escapulirme un momentíño á pista de baloncesto, a ver se aínda estaba o Queixo. E abofé que estaba.

O tal Queixo leva pegado na pista desde a primavera do curso pasado. Caeríalle a alguén de dentro do bocadillo, ou non sei. Ao segundo ou terceiro día de estar no chan, o Queixo empezou a balorecer e poñerse todo grimoso. Ninguén quería xogar ao baloncesto na cancha en que estaba o Queixo, e iso que era a única que tiña rede no aro.

Resulta que un día un rapaz chamado Darren Walsh tocou o Queixo co dedo e así quedou inventada unha cousa que se chama a Queixadura da Morte. Vén sendo coma o xogo de pillar. Se te toca o dedo queixeiro, quedas queixado ata que lle pasas a queixadura a outro.

Se non queres quedar queixado, o único antídoto é andar cos dedos cruzados.

Pero non é fácil acordarse de vivir con eles permanentemente cruzados. Eu acabei pegándoos con cinta adhesiva para que non se me descruzasen nunca. Saquei un insuficiente en caligrafía, pero, puf, pagou a pena.

A un tal Abe Hall fixéronlle a Queixadura da Morte alá polo mes de abril e ningún se quixo acercar a el en todo o que faltaba de curso. Este verán, Abe mudouse para California e levou con el a Queixadura da Morte.

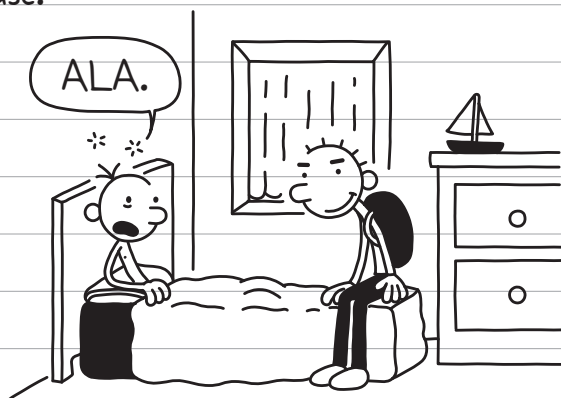
Oxalá este ano ningún volva co da Queixadura da Morte, porque non quero nin pensar en vivir outra vez con semellante estrés.

Xoves

A verdade é que me está a custar un mundo asimilar que acabou o verán e que teño que madrugar todos os santos días para ir ao instituto.

As vacacións non comezaron moi aló que digamos, grazas ao meu irmán máis vello, Rodrick.

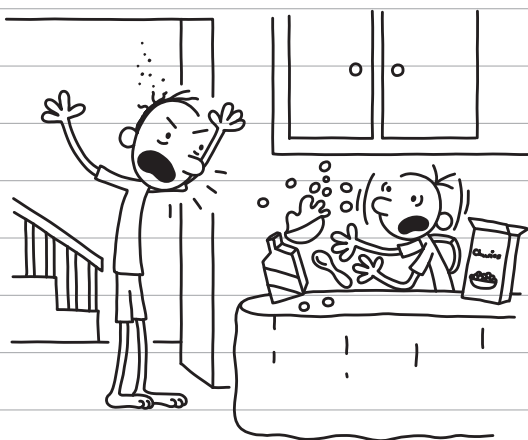
Ao segundo ou terceiro día das vacacións, Rodrick veume espertar ás tantas da noite. Díxome que pasara durmindo o verán enteiro e que por sorte acordara xusto a tempo para non perder o primeiro día de clase.

Habrá quen pense que hai que ser parvo para caer nese engano, pero Rodrick apareceu vestido coa roupa de ir á clase e adiantoume o espertador para que marcasse que xa era pola mañá. Ademais, como me correra as cortinas, non distinguín que aínda era noite.

E nada, cando me espertou Rodrick, o que fixen foi poñer a roupa e baixar para amañar algo de almorzo, coma calquera día normal do curso.

Pero non sei eu, debín armar bastante barullo, porque cando me quixen dar de conta tiña a meu pai alí embaixo, berrando a ver por que me puxera a comer cereais ás tres da mañá.

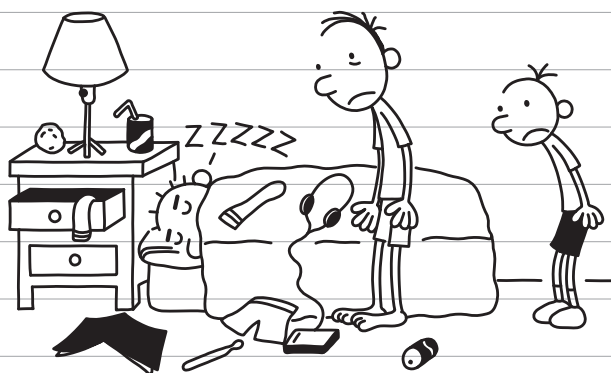

Aínda tardei un anaco en entender que raios estaba a pasar alí.

Cando caín na conta, expliqueille a meu pai que a min me enganara Rodrick e que os berros llos tiña que soltar a EL.

Meu pai baixou ao soto para botarlle a Rodrick a rifadura do século e eu fun canda el. Moito me tardaba ver como o poñía a andar.

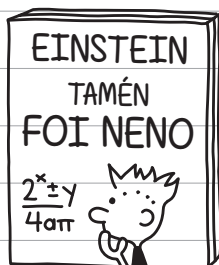
Só que Rodrick disimulara de marabilla. É seguro que meu pai segue convencido de que estou tocado da cabeça ou algo así.

Venres

Hoxe no instituto fixeron os grupos de lectura.

Non veñen e che din directamente se te puxeron no grupo avanzado ou no inicial, pero de todos os xeitos dáste de conta ao momento, en canto ves a tapa dos libros que reparten.

Levei bastante desilusión ao ver que me poñían no grupo avanzado, porque iso significa un montón de choio extra.

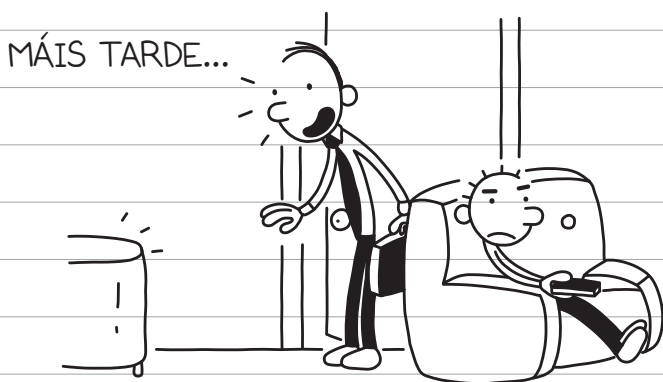
Ao final do curso pasado, cando nos puxeron as probas, eu fixen todo o posible para que este ano me metesen no inicial.

Como miña nai e a directora son uña e carne, seguro que algo fixo para que me metesen outra vez no grupo avanzado.

Porque miña nai sempre di que ser son listo, pero que non me aplico, punto.

Pero se algo aprendín de Rodrick é a importancia de que a xente non espere practicamente nada de ti, porque así logo lles dás unha sorpresa cando fas calquera parvada.

A verdade é que agora medio me alegro de que non me puxesen no grupo inicial.

Xa vin un par de rapaces do grupo de «Coco di cucú» a ler co libro do revés, e para min que non estaban de broma.

Sábado

Pois ala, por fin acabou a primeira semana do curso e hoxe non madruguei.

A maioría dos rapaces madrugan o sábado para ver os debuxos e tal, pero eu non. Se me levanto da cama nas fins de semana é unicamente porque chega un momento en que xa non aturo o sabor do meu propio alento, que se non...

